

MIRAN RUSTJA

Devet pesmi

Sonce v tolmunu

Kličeš me, vendar se pravočasno odzovem?
Si Ti, moj Bog?
Si se moja skrb umirila in končno darovala
Njemu?

Sem edinstvenost zamenjal z napuhom,
ki napaja osiromašene možnosti?

Moj Bog, pomagaj mi znebiti se ne zavedanja
ran,
ki jih skrivaj hrani otroštvo,
v katerem tlijo želje po Tvoji svobodi.

Tam sva jaz in ti, moj Bog,
v kapelici sva in zreva v lokvanj,
ki se hrani v vodi resnice.

Moj Bog, daj mi možnost, da ne bom perfekten,
pač pa le dovolj dober.
Tak bom stopil v korak z Ljubeznijo,
ki si mi jo Ti položil v zibelko.

Potem sem odšel daleč,
gotovo dlje kot bi smel.
In sedaj se želim vrniti.
Takšen želim priti nazaj,
kakršna je zibelka iz mojega otroštva,
in v njej pestovati vse dobrote tega sveta.

Zaradi mene, zaradi Tebe moj Bog,
zaradi vseh nas.

Ob drobnih stvareh se želim srečati s Tabo, moj
Bog,
in tak ostati večen.
Zagotovo so to Nebesa, katerih možnost mi
daješ.

Tudi obrobne stvari, ki mi pešajo dan,
naj postanejo Resnica,
naj bodo pogumne spomladanske rože,
ki krasijo oltar, na katerem bivaš.
Moj Bog!

V zaledeneli zemlji naj se zdrzne moja moč in
naj prizna,
da skupaj s Tabo, o Bog, sklepava zavezo o rasti.
Tako vztrajanje naj bo upanje, naj bo moč,
da s Tabo zaživim tisto lahkotnost,
ki krepi in zaljša vrtove,
po katerih teče voda in se na koncu gozda izlije
v morje tiste večnosti,
ki me in ki nas odrešuje.

Naj torej opustošenja postanejo preizkušnja,
ki brska po možnostih
in v njih najde Ljubezen.

Ljubezen, ki v objemu Stvarnika ponudi
gotovost,
da smo ljubljeni in da v boju ne lovimo,
pač pa vabimo.

Zatorej!
Karkoli morda ni dobro,
naj postane možnost,
ne le da prestajamo,
pač pa ostajamo v obstoju,
ki uravnava naše upanje v slehernem.

Naše razumevanje naj dojame tisto, kar Ti
govoriš,
in Duša naj to sprejema.

Taki, zarazumljeni, se bomo zagotovo odžejali
in stopili korak bližje,
na prvo stopnico,
na drugo,
na tretjo
in na zadnji stopnici zlahka pokleknili
pred Tvoje obličje.

Materina sonca

Mati, Duh ponižnega telesa,
z jutrom naznani prihod sveta,
mati, zemeljska nebesa,
v dnevu, ki luči sveti, zna in zmore,
mati vselej da.

Daje kruha do najbližje steze sonca,
mati, ljubezen, ki nima konca,
položi otroka v perjenico daru,
mati, tisoč zvezd, ki svetijo brez miru.

Zvečer, pod noč, ko sonce skriva svoj obraz,
mati vselej ve, kdo si ti in kdo sem jaz,
ko luna zasije na nebu daljave in v zvezdah žare,
mati prikliče k obedu, soncu v pozdrav, mati
vse ve.

Da bo jutri prav in zopet tisti dan,
ki otroku ponudi, da za hip ni več zaspan,
da ga mati popelje na novo sonce neba,
ker mati ljubi, nudi in sebe vselej in v vse se
poda.

Zato je mati žena,
je človek,
kot na svetu stvar ni nobena.

Sledi prihoda

Vsak odhod pušča sledi.
Gorje,
če predčasno boli.

Za tokom sonca se izliva nebo,
samo slutim, vem,
da po mene prihaja nekdo.

Ni niti prezgodaj
in prepozno ne bo,
življenje je rojstvo,
je dan nekega dneva
in je zopet slovo.

Metulja tišine spomina

Nekje sredi popoldneva
metulj odmeva,
v toploti pegavih sončnih nadevov
naše življenje
še iz otroštva polno je levov.

Drobcena in krhka so krila letečih.

Nad nami se giblje jata spominov,
kakor da danes še slišim otroštva glasove,
govorijo in pomnijo,
da pridejo pome.

Po mene da prideš, se objame v zvok tropov
divjine?

Naslednji že hip
spominčica zaraste polje bisage,
v naju se objeta čvrsto zajame,
odide v naslednji že hip oplojenih značajev
in sam se spopadem s tropom začudenih
zmajev.

In metulj leti v samotno planjavo,
z mano in s tabo
in s čredo majavo.

Ekologija srca

Zgodaj zaznala se moč je tišine,
v sencah kopeli utruja se dan,
v jutranjicah znam, da hitro vse mine,
al človek je zdrav, al je bolan.

So sence noči nabrale svoj davek,
ko stopam v megli in sam ne vem kam,
stopinje so segle v dote, je zaznamek,
al trudim se, zmorem,
ali sploh še kaj znam.

Ljudje smo svetišče,
v peklu je zlo,
poznamo prgišče,
ko vsak več ne ve,
kaj je in kaj kdo.

Se srečam v sebi kot prejšnji večer,
zahajam v temo, vse to je nemir,
še slutnja zapušča svoj prvinski princip,
je stanje izvleček, ki čaka na vir.

Vir vsega je stanje, ko nič ne vemo,
vir življenja je up in srečaš en hip,
se hiraš v daljo, kjer ptice pojo,
zapuščen od metuljev, ko pomlad nam neso v princip.

Za eno razdaljo, pot nevidnih steza,
za tisto življenje, ki daje sence brzicam solza.
Kdor srečo obišče,
če je, al če ni,
vedno jo prosi,
da naj nas zbudi.

Za kratek večnostni čas,
onkraj daljave nevidne,
za sonce, ki prihaja po nas.

V volji živi metulj

Tihožitje zaznanega kraja,
ko cesta nas pelje domov,
mladost svetosti tistega raja,
kjer reka morja se izliva na čustveni krov.

Krov tega spoznanja,
da morje smo vsi,
izliv tega kramljanja,
da ljubezen smo mi.

Kdor komu kaj trudno in smelo poda,
ta trudnost nas zbujajo,
da smo čarobnost neba.

Neba mesta na obzorju neke mladosti,
kjer kreposti svetijo v jutranji dan,
v soju spoznanj, da tudi bridkosti,
so svetlost trenutka, ki ni nikoli oddan.

Strmina besede

Vrnile so se sredice
iz bele oaze,
ne v nebesa, ne v pekel,
vrnile v vice.

Ah, krčma pregnana
domov je poslana,
da vidi očeta
in mater poljubi,
da sestre pozdravi
in bratu obljubi.

Bova stopila korak bliže nasadu želiščnega
polja,
kjer iščeva olja,
ki hirajoče tolaži,
nabirava besede v tesno dejanje,
ni lahko in ni kratko,
nenavadne so sanje.

Brat in sestra sta odšla po poti,
vzklikajoč v daljo,
njo, ki hromi otroštvo tudi moje mladosti.

Zato, da sem oče v privezu svoje lastne strmine.

Kot da je vse nemogoče,
da se izpluti,
če le od nas kdo ljubi
in tudi kdor hoče.

Izpluti v svet žitne svetlobe.
Črte rišejo kroge semena,
zna biti,
da nikomur uiti,
ker življenja pač ni
brez pravega namena.

Smo semena in smo delo rok iz ljubezni srca,
smo polje in smo veter,
ki navdaja,
razvaja,
sprejema v naročja,
umiva telesa,
in vodi zvestobe
v sveta Nebesa.

V sprevodu spominčic

Le stihom povedati smem svoje tančice,
le pesem me zaljubit zna v svojatski okov,
le nebesa znajo vzeti v nedrja ptice,
ko pred sabo se najdem nemočen in gol.

Že jutri morda mi skrivnost naj zapoje,
za naju je žalnost večerni napev,
proti dnevu sestopam sam in v dvoje,
ko življenju pustim, da postaja odmev.

Na čase naslanjam svoj složni obraz,
na njih veke se sklanjam prijazno odet,
če vem ali smem še enkrat biti to jaz,
orjakom ljubezni priznavam prelet.

V neznana prostranstva požiram to pot,
za večnost se zrušim v prijazen pozdrav,
ker vem, da pač moram enkrat odtod,
se sklonim pred mater, ki išče daljav.

In tam na tej strani so mile živali,
kot človek se gazijo v večni pozdrav,
naj človek je velik, ali pa mali,
odide v večnost, v edini naš prav.

Valovanje šepeta

Vse življenje človek dremlje,
daje, jemlje,
sluti prgišče zemlje,
sonca tema se nam smehlja,
do noči in do dneva, ki nas znova in znova
spozna.

Smo kakor midva,
lačni in žejni,
smo paleta navad, ki trohnijo v nov dan,
smo silhueta razvad,
ki strmimo v ocean.

V valove morja in sonca,
ki zibljejo v nas,
čez postaje resnic,
ki pojejo na glas,
čez hribe, ki dolinam se klanjajo v pomoč,
kjer iščemo sreče in postavljamo moč.

Moč tistih Ljubezni, ki strmijo v daljo neba,
potihem si šepetamo,
da nisem več sam,
da sva vedno oba.